

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Enchiridion, Sive Manuale Confessariorum Et Poenitentium

Azpilcueta, Martín de

Antverpiæ, 1625

Quintum, animæ paſiones & habitus, quibus in merita, vel demerita
mouemur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41661

tium, maleque precantium, quibus confunditur illud in numeris nominibus lamentabile regnum.

25 *Decimo octavo* dicimus, quod omnes Orthodoxi debemus sub pena peccati mortiferi credere non solum implicite, sed etiam explicite vitam eternam, & mortem eternam. Quoniam omnes sub predicta pena tenemur explicite credere articulos fidei, ut ait S. Thomas a ut minimū eos, quos sancta Catholica Romana Ecclesia solēniter celebrat, secundū eundem b & hunc articulum de vita æterna, & morte æterna illi contraria, non solum celebrat per finem symboli Apostolorū, quo illa vitur, & Nicæni & Athanasij, sed etiam per festum particulare omnium defunctorum post die festi omnium sanctorum, & per missas defunctorum, & alia multa diuina officia.

26 *Decimonono* dicimus, expertos asserere, nihil fere magis mouere homines ad peccata præterita plāgenda, & alia in posterū non committenda, quam frequens, & intensa beatitudinis, & miserię predictarū, earumque eternitatis meditatio; quod satis probat illud, c *Memorare uouissima tua, & in æternum non peccabis.* Due enim illę sunt bona pars illorū nouissimorū, & earundem eiusmodi meditatio, pars non minima exercitij cuiusdam illustriſsimę Religionis, quo breui eius nouitij perducuntur ad iustum uoluptatum, uanitatū & cupiditatum contemptum, & ad pium amorem & cultum Dei, angelorum, sanctorum, & sanctarum, præsertim principis omnium gloriosissimę uirginis matris Marię, quę nobis ea impetret, semperque conferuet Amen.

De passionibus, habitibus, uirtutibus,
& uitijs animę rationalis.

PRÆLVD. V.

- 1 *Passio anime quid, & nulla proprie in appetitu intellectiuo.*
- 2 *Passiones principales quatuor, & alie quot, & quę.*
- 3 *Passiones sex in appetitu concupiscibili sensitiuo.*
- 3 *Et quinque in irascibili, & earum subordinatio nu. 4.*
- 4 *Bonum absolute consideratum, obiectum potentie concupiscibilis, & consideratum ut arduum, potentie irascibilis.*
- 5 *Passionum alie bona, alie mala suapte natura.*
- 6 *Et que bona, & que male in se, & suo genere, & 7.*
- 7 *Passiones anime omnes esse morbos, falsum.*
- 8 *Autorum dicta de passionibus anime, ut interpretanda.*
- 9 *In dubijs, & non in clarijs esse locum coniecturis.*
- 10 *Passionum satra confessio qualis esse debeat.*
- 11 *Confessarius consistentem passiones quid manebit.*
- 12 *Habitus quid, & quotuplex nu. 13.*
- 14 *Virtus quid, & ut non repugnat peccato.*
- 14 *Vitium quid, & ut non repugnat merito.*
- 15 *Peccatum mortale ut solum charitati repugnat.*

a s. x. q. 2. ar.
5. & 6. quem
omnes pro-
bant.
b Vbi se pra
art 7o

c Eccles. 7o

i. De

32 De passionibus, habitibus, virtutibus, &c.

DE passionibus, habitibus, virtutibus, & virtijs animæ rationalis dicimus sequentia. Primo, quod *passio animæ est motus appetitiuæ virtutis, sensibilis, in imaginatione boni, vel mali,* secundum Damascenum a relatum & declaratum à S. Thoma. b Ex quo inferitur, quod *passiones proprie non sunt in appetitu intellectiuo, & voluntate superiori, quatenus distinguitur ab appetitu sensitiuo, & inferiori eiusdem, licet inueniantur in eo motus præuenientes deliberatione, conformes motibus appetitiuæ virtutis sensibilis, iuxta mentem S. Thomæ. c*

a Lib. 2. cap. 21 circa principium.
b 1. 2. qu. 22. art. 3.

c In dicta 1. 2. qu. 17. art. 7.

2 Secundo dicimus, quod *passiones principales sunt quatuor, duæ potentie concupiscibilis, scilicet gaudium, & tristitia, & duæ potentie irascibilis, spes scilicet & timor, iuxta illud Seuerini Boetij d*

d 1. de consolat. Philo. soph. metro ultimo.

*Gaudia pelle,
Pelle timorem,
Spemque fugato,
Nec dolor adsit.
Nubila mens est,
Vinclaque frenis,
Hæc ubi regnant.*

Passionum genera.

Lib. 4.

Et iuxta illud Parthenices Marianæ.

*Quatuor aduersis miscentur vt aquara ventis,
Eoo, Zephyro, Libyeo, gelidoque Aquilone:
Sic totidem nostras ingenti turbine mentes
Subuerti furis, pectusque in prælia mitti.
Spes leuat arrectos, metus alto à vertice fluctus
Deicit: hinc animum pulsat furibunda voluptas:
Inde dolor, fluctus ceu fracti fluctibus alium
Clamore ingeminant, piceis abscondita nimbis
Nec radios fundit ratio, nec vela gubernat.*

e 1. 2. qu. 25. art. 4.

3 Tertio dicimus, quod *gaudium est de bono præsentis, tristitia de malo præsentis: spes de bono futuro arduo, timor de futuro malo arduo, vt exprimit S. Thomas. e Est autem vna passio, quæ non habet contrariam, nisi priuatiue, vel per cessationem ab ea, pura ira: irasci enim non est aliud contrarium proprie, quam mitescere, & ab ira cessare, secundum philosophum, f declaratum à S. Thoma. g*

f 2. Rhetoric. cap. 2.
g Vbi supra qu. 23. art. 4. in cor. qu. 2. 1. par. 1. in primo.

Dixi autem, quatuor esse principales passiones, significando esse alias minus principales: sunt enim ones vndecim, vt tradit S. Antoninus, a sex quidem in potentia concupiscibili, amor scilicet, & odium, desiderium, seu concupiscentia, & fuga, siue relictus renutus, aut refutatio, & gaudiu, siue delectatio, & tristitia, siue dolor. In irascibili autem quinque, spes scilicet, & desperatio: timor, & audacia, & ira, cui, vt paulo superius diximus, nulla alia passio opponitur. Illæ vero supra dictæ quatuor, ea ratione dicuntur principales, quia sunt fines & scopi aliarum passionum, quod cum ordine, & sufficientia illarum colligitur, præsupposito quod obiectum

obiectum
lum abs
malum a
tatis, vel
dit ibi C
nimæ sal

Quæ
decim
paliore
titia qu
dinæ, qu
ris, bonu
piscendi
centia; h
in appeti
tertia pa
causat di
habet ad
ni amoris
(vt ira di
quar) res
quinta pa
ventum c
traria gau
titiuæ con
nam bonu
quæ habet
nerat spem
vt quælib
quæ est se
sum, vt im
tentia ira
autem sit
quarta m
audacie, s
tentia ira
accepto, qu
bonum a
itascibili,
habere ra
malo acc
quæ perti
3 Quinto
se in gene
dem quia
pertinet, e
liena misc

obiectum potentiae appetitivae concupiscibilis est bonum, vel malum absolute consideratum: obiectum vero irascibilis bonum vel malum arduum, siue difficile, consideratum sub ratione arduitatis, vel difficultatis, ut tradit S. Th. *b* quem subtiliter defendit ibi Caietanus contra subtilem Scotum: quamvis quoad animam salutem parum referat, utrum illorum sequamur.

Quare dicimus, quod ex praedictis colligitur praefatarum undecim passionum ordo, & quod quatuor praedictae sunt principaliores, sic. Bonum absolute consideratum causat in potentia appetitiva quandam complacentiam, ob conformitatem & aptitudinem, quam habet ad illam, quae est amor, siue prima passio amoris, bonum autem amatum, & nondum habitum, causat desiderium adipiscendi illud, quod est secunda passio desiderii, seu concupiscentiae; bonum vero desideratum iam adeptum, siue obtentum, parit in appetitu quietem quandam ex ipso bono adepto, quae est tertia passio, videlicet delectatio. E contrario autem malum cognitum causat displicentiam ob ineptitudinem, vel contrarietatem, quam habet ad appetitum, quae est passio quarta, & contraria passioni amoris: malum vero cognitum, & exosum, nondum acceptum, vel (ut ita dicam) nondum ventum generat fugam, vel (ut clarius loquar) respersionem, vel latinius renutum, ne eueniat, quae est quinta passio, contraria desiderio: malum autem iam acceptum, siue ventum causat tristitiam, vel dolorem, quae est sexta passio, contraria gaudio, & laetitia: quae sunt sex passiones potentiae appetitivae concupiscibilis. In potentia vero irascibili sunt quinque: nam bonum apprehensum, ut arduum & difficile, propter bonitatem, quae habet aptitudinem, & conformitatem ad appetitum, generat spem, quae est prima passio irascibilis. Idem autem speratum, ut quassibile nondum adeptum, generat fiduciam, vel audaciam, quae est secunda passio irascibilis: & e contrario malum apprehensum, ut inevitabile, generat desperationem, quae est tertia passio potentiae irascibilis, contraria spei, secundum S. Thomam. *a* Malum autem futurum apprehensum, ut evitatum difficile, generat timorem, quartam irascibilis potentiae passionem, contrariam fiduciae & audaciae, secundum eundem S. Thomam. *b* Quinta vero passio potentiae irascibilis est ira, quae generatur frequenter ex malo iam accepto, quae non habet contrarium, secundum Aquinatem, & quia bonum arduum iam adeptum non parit passionem ullam in irascibili, sed gaudium in potentia concupiscibili: quia desinit habere rationem ardui. Dixi autem, frequenter iram nasci ex malo accepto: quoniam frequenter nascitur ex tristitia sola, quae pertinet ad potentiam concupiscibilem.

Quinto dicimus, quod praefatarum passionum aliquot etiam per se in genere consideratae dicuntur bonae, & aliquot male. Bonae quidem, quia ut beatus Augustinus *d* ait, misericordia ad virtutem pertinet, & misericordia, quatenus est dolor, siue tristitia de aliena miseria est passio, ut declarat S. Th. *e* Aristoteles item *f*

b c. 2. q. 23. art. 2.

a 1. 2. q. 23. ut 2. in cor. q. 40. art. 4.

b Dicit q. 45. art. 1.

c Praxitae, 1. 2. q. 23. a. 1.

d In lib. 7. de civit. Dei cap. 5. c. 2. q. 30. art. 3. *f* In 4. Ethic. cap. 7.

e

ait,

s, &c.
anima ratio
anima est
vel mali,
a S. Tho.
sunt in ap.
s distingu
invenian
emes moti.
Thomae.
at quatuor,
tina, & due
d Seuerini

nti, tristitia
de futuro
na passio,
effationem
m proprie,
losofum,

gnificando
m, ut tradit
i, amor scili
siue rectius
ristitia, siue
esperatio: ti
s, nulla alia
tione dicu
onum, quod
osito quod
obiectum

34 De passionibus, habitibus, virtutibus, &c.

ait verecundiam esse passionem laudabilem, quæ species quædam timoris est, vt belle declarat Angelicus doctor. g

6 Et quia, sicut quidam actus exteriores considerati in suo genere. siue ex obiecto suo dicuntur boni, vt dare cleemosynâ, & subuenire proximo, vt habetur in iure. h & tradit late idē Angelicus doctor: i ita passiones quædam, quæ sunt de obiecto suo genere bono, quales sunt misericordia, quæ est quædam tristitia de malo proximi, & verecundia, quæ retrahit à turpitudine, merito in se, & suo genere sunt bonæ. Malæ autē sunt in se, & suo genere quædam passiones, illæ scilicet, quæ sunt de obiecto suo genere malo, cuiusmodi est gaudium de malo alieno, & tristitia de bono alieno. Sicut etiā quidam actus exteriores in se, & suo obiecto sunt mali, vt capere alienū, & percutere proximum, iuxta doctrinam S. Th. k quæ autem sint bonæ, & quæ malæ, mox dicetur. Neque obstat opinio Stoicorū, quæ habet, omnes passiones esse malas, & animæ morbos, & perturbationes, quoniam illa opinio est falsa, aut certe intelligenda de passionibus rectæ rationi dissonantibus, aut eam præuenientibus, vt declarat S. Thom. l

7 Sexto dicimus, quod ex ijs inferitur. Primo, non omnes passiones esse bonas, neque omnes malas, vt Stoici docuerunt, sed alias esse bonas, illas scilicet, quæ recte rationi consonant, & alias malas, illas scilicet, quæ illi dissonant. De amore bono est illud. m Qui amat sapientiam, latificat patrem suum. De malo autē illud. n Nihil est iniquius, quam amare pecuniam. De desiderio bono est illud. a Cōcupiscit anima mea desiderare iustificationes tuas in omni tempore. De malo autem illud. b Desiderium peccatorum peribit. De bono gaudio, siue lætitia illud. c Intra in gaudium domini Dei tui. De malo autē illud. d Gaudium hypocritæ est instar puncti. De bono odio est illud. e Iniquos odio habui. De malo illud. f Odium pro dilectione mea. De desperatione bona est illud. g Desperavit David se posse euadere. De mala autem illud. h Denudare amici mysteria desperatio est anime infidelis. De tristitia bona est illud. i Tristis est anima mea vsq; ad mortem. De mala autem illud. k Felix vir qui non habuit animi tristitiā. De bona spe siue fiducia est illud. l Quoniam Dominus spes eius est. Et illud. m Habet fiducia in Domino. De mala autem illud. n Spes impiorum peribit. Et illud. o Fiduciam habuisti in malitia. De timore bono est illud. p Initium sapientiæ timor Domini. De malo illud. q Illic trepidauerunt timore, vbi non erat timor. De ira bona illud. r Irascimini, & nolite peccare. De mala autem illud. s De sine ab ira, & derelinque furorē. Quibus addo quod malarum aliarum sunt mortaliter malæ, illæ scilicet quibus frangitur lex, cuius fractio est mortalis, & aliarum venialiter tantum, illæ scilicet, quibus frangitur lex, cuius fractio est venialis tantum.

8 Secundo inferitur, omnes textus, tam Bibliorum, quam canonum, & legum, omnia item dicta sacrorum doctorum, & etiam Ethnicorū generatim significantium non esse amanda, neque desideranda

g 1. 2. q. 43. art. 4.

h Ca. Venerabilibus, par. 12. h. de sent. exc. m. i in præc. 1. 2. q. 18. art. 2.

k In dicta q. 18. art. 2.

l In 1. 2. q. 24. art. 2. in corp. q.

m Prover. 29. n Eccle. 10.

a Psal. 118.

b Psal. 111.

c Matth. 23.

d Job 30.

e Psal. 118.

f Psal. 108.

g 1. Reg. 13.

h Eccl. 27.

i Marc. 14.

k Eccle. 14.

l Psalm. 113.

m Prover. 13.

n Prover. 15.

o Isai. 47.

p Eccl. 1.

q Psal. 123.

r Psal. 4.

s Psal. 124.

desiderād
gi debere
rationi di
proximū
conristan
dio, fuga
9 Ex qu
seos eos
esse sperā
nostro: no
tis securit
esse alique
sequēter b
ad bonum
in bonum
loqui de i
accipiend
10 Tertio
quod pcc
siones, am
& ire, &c.
le ordinat
tis declara
fit, an peru
moneri po
doleant, i
quam se a
11 Quare
huiusmod
quæ illaru
potius tra
tem, quare
ris, odij ga
ira, nisi con
tacite con
nitatis cau
12 Septim
hærens essen
dum. Dixi,
nō tamen
Dixi, Sta
dicetur. Di
neque aliq
quod pote
secundum
dicētis e gr
therana, qu

desideranda temporaria, neque de illis adeptis gaudendum intelligi debere de amore, desiderio, & gaudio inordinatis, seu recte rationi dissonis. Illa autem, quae habet non esse odio habendum proximum, nec fugiendum, nec de morte alijsve malis acceptis contristandum, numquam irascendum, intelligenda sunt de odio, fuga, tristitia inordinati, seu recte rationi dissonis.

9 Ex quo subinfertur, procul dubio excusari posse a nota hereseos eos, qui generaliter asserunt, non esse timendum, aut non esse sperandum in homine: sine timore seruendum domino Deo nostro: non esse timendum diabolum: procurandam esse mentis securitatem, & id genus alia, quoniam haec omnia possunt esse aliquo respectu ordinata, siue recte rationi consona, & esse sequenter bona, & Catholica, & in dubio generale verbum, quod ad bonum sensum, & malum trahi potest, interpretandum est in bonum. & Dixi supra, generaliter, nullatenus declarando se loqui de inordinato: nam si id faciant, in illo sensu malo sunt accipienda: quia in claris non est locus coniecturis. u

10 Tertio infertur quiddam confessarijs quotidianum, videlicet, quod poenitentes multi confitentur, se habuisse prefasas passiones, amoris, odij, spei, desperationis, gaudij, tristitiae, timoris, & ire, &c. & non declarant satis, an habuerint eas bene, vel male ordinatas, neque qui declarant habuisse illas inordinatas, satis declarant, quanta fuerit earum inordinatio, ut iudicari possit, an peruenerint ad culpam mortiferam, & consequenter ad monei possint, & debeant, ut de illis tanquam de mortalibus doleant, id est, ut ita doleant, quod proponant firmiter nunquam se admissuros similes, iuxta ea quae infra a notantur.

11 Quare poenitens, qui sic generatim & confuse confitetur huiusmodi passiones, interrogandus est, num omnes illae, vel quae illarum fuerunt tantae ut mouissent eum, ad volendum potius transgredi legem ad peccati mortiferi poenam obligatam, quam desistere prosecutione huiusmodi passionis, amoris, odij, gaudij, laetitiae, tristitiae, vel spei, & fiducia, timoris, & irae, nisi confessarius ex qualitate personae, vel modo confitendi tacite conijciat paruitatem, vel magnitudinem malitiae, vel vanitatis earum, ut frequenter conijciunt.

12 Septimo dicimus, quod habitus anime est qualitas stabilis, inherens essentiae ipsius, vel alicui potentiae eius, non inans ea ad aliquid agendum. Dixi, qualitas, pro genere: quia omnis habitus est qualitas: non tamen contrario omnis qualitas est habitus, ut docet Arist. b

Dixi, Stabilis, ad differentiam actus, qui est transitorius, ut infra dicitur. Dixi, Inherens, e ad significandum, quod non est anima, neque aliqua substantia per se subsistens: sed quoddam accidens, quod potest subiecto adesse & abesse sine illius corruptione, secundum Porphyrium. d Per quod reprobat opinionem Magistri, dicentis e gratiam esse ipsummet Spiritum sanctum, & haeresis L. theserana, quae habet gratiam non esse inherentem contra Clem. f &

t. l. in ambiguis, ff. de legibus, c. 2. de reg. iur. ca. 2. de iur. iura. lib. 6. l. merito, ff. pro socio & l. si procurator, ff. de condit. in reb. u. l. contra. nuus parag. cum iura. de verb. oblig.

a Cap. 1. nu. 1. & cap. 2. nu. 5.

Habitus quid. b In praedictis. cment. qualitas. c Praedictis. num. 1. & d In praedictis. e In 1. libr. sen. dist. 17. & lib. 2. dist. 26. f x parag. su. de sum. Trinit. & de Canno.

is, etc.
pecies qua
r. g
ati in suo ge
emofyna, &
late ide An
t de obiecto
est quaedam
nit a turpitu
ute sut in se,
nt de obiecto
alo alieno, &
exteriores in
rcutere pro
pone, & qua
i, que habet,
& perturba
elligenda de
preuenienti

omnes passio
unt, sed alia
& alia malis
illud. m Qui
id. n Nihil est
illud. a Cocur
mpore. De ma
ono gaudio,
De malo aut
dio est illud
e mea. De de
se euadere. De
est anima in
a vsq; ad mor
animi tristitia
us spes eius est
illud. n Spes
ia. De timore
malo illud. q
na illud. r I
De sine ab ira,
aliae sunt mor
ius fractio est
bus transigitur

quam cano
rum, & etiam
nanda, neque
desideranda

g In 1. 2. qu.
1. 0. art. 1.
h In eisdem
dist. 17. & 26.
i Sess. 6. can.
11.
k Petr. 1.

k 1. 2. q. 50.
art. 2.

l In 1. 2. qu.
49. art. 2.
m 2. Ethic.

n In dicta 1.
2. q. 110. ar. 3.
o In 3. par.
q. 7. ar. 1.
p In 2. lib.
sent. dist. 26.
q 2. lib. sent.
dicta d. 26. q.

r In d. Clem.
1. parag. fin. &
in ca. maiores
in fi. de bap.
s 1. 2. q. 51.
art. 4.

t In 1. e. qu.
61. ar. 4. & q.
46. ar. 2. & 3.
u 2. art. 4.

v Libro de
perfect. iust.
circa hunc,
4. ratiocina-
tionis, rela-
tum a S. Tho.
w 2. q. 71. a. 1.
x In practica
2a q. 71. art. 2.
y In art. 3.
z In art. 4.

aa Ibidem.
p Sess. 6. cap.
4. & 5. ar. 28.

tradita per S. Thomam, communiter receptum g & eundem & Scotum, & alios omnes, h & contra Concil. Trident. i
Dixi, *Essentia ipsius*, ad includendum gratiam gratum facien-
tem, quæ secundum opinionem S. Thomæ inhæret essentia
animæ, quæ regeneratur, & fit consors diuinæ naturæ iuxta il-
lud: *vt simus consortes naturæ diuinæ*, declaratum per eundem S.
Thom. k

Dixi, *Vel alicui potentia, inclinans eam ad aliquid agendum*, ad in-
cludendum omnes habitus alios à prædicta gratia, qui secun-
dum eundem non inhærent essentia animæ, sed potētis eius,
quas disponunt, inclinant, & impellunt ad aliquid bene vel
male agendum, quod colligitur ex eodem S. Thom. l & ex
Arist. b

An autem habitus gratiæ, & habitus charitatis distinguantur
re, vt ait S. Thomas cum suis asseclis, e an vero ratione tantū,
vt sentit Magister, & affirmat Scotus cum suis: d & an charitas
inhæreat plus animæ potētis differenti re ab ea, sed insepara-
bili, vt ait S. Thomas, an ipsi animæ, vt alij. de quibus est Ioan.
Maior, e non tracto: quoniam quoad animæ salutem nihil re-
fert, an hoc, vel illud teneamus.

13 Octauo dicimus, quod habitus est duplex, *infusus, & acquisitus*.
Infusus est, quem benignissimus Deus solus infundit, vt pro-
batur, f & tradit S. Tho. communiter receptus. g *Acquisitus*
autem est, qui producit ab actibus frequentatis: ita quod a-
ctus est causa partialis habitus acquisiti, vel aucti, & è contra-
rio, habitus est causa partialis producendi nouos actus similes
illis, per quos est genitus, vel auctus, vt colligitur ex S. Tho-
ma, h qui i probat necessitatem habituum.

Nono, quod duplex est habitus acquisitus, bonus, & malus. *Bonus*
est, qui producit ab actibus bonis: *malus* autem, qui ab ac-
tibus malis.

14 Decimo dicimus, quod virtus est habitus animæ bonus: *vitium*
autē habitus animæ malus. tum per illud Augustini: k *Vir-
tus est qualitas que facit bonum habentem: vitium autem qualitas, secun-
dum quam malus est animus*: tum quia vitium est contra naturam
hominis, quatenus homo est, vt probat Angelicus doctor, l qui
concludit, actum malum peiorem esse simpliciter habitu
malo, quamuis secundū quid (eo quod vitium est diuturnius)
sit peius actū malo, & vitioso, & n cōcludit, actum malum, qui
est peccatum, compati sibi virtutem, sicut & actus bonus com-
paritur sibi vitium: quamquam peccatum mortale non potest
esse simul cum charitate regina virtutum, quæ est gratia gra-
tum faciens, vel ab ea inseparabilis, quæque est habitus omnium
longe nobilissimus à Deo supernaturaliter infusus, licet possit
esse cum fide, & spe informibus, vt S. Thom. tradit o & Con-
cilium Tridentinum definiuit. p

De actu

De

- 1 Actus
- 2 Voluntas
- 3 Omnis
- 3 Violentia
- 4 Meum
- 5 Sacramentum
- 6 Violentia
- 6 Voluntas
- 7 Meum
- 8 Ignorantia

1 D E a
que
ab adultis
rales, secur
humanus,
rius perfe
Dixi, Tr
tates stab
2 Dixi, V
tos: qui su
cōferente
te, qualis
thuris, que
Dixi, Pe
subito ex
rum agent
propter fi
sunt perfe
perfecte c
propter ra
quod prop
tis est, vt
3 Dixi, S
non sint s
e & proba
cōmunicat
nali facta
per quā d
g ex quo
suo cuiusq
facere, &